

■ Σύντομα Ἀναπληρωτικὰ Μηνύματα

Ὁ Μοναχὸς ὡς Ἄφλεκτος Βάτος ἐν τῷ Ἀκτίστῳ Φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως

† Ἐπισκόπου Ὁρεῶν Κυπριανοῦ

Βοήθειά μας!...

Νὰ μᾶς ἀξιῶση ἡ Παναγία μας, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Σεβαστοῦ Πατέρα μας, καὶ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ ἔτους αὐτοῦ, μετὰ δηλαδὴ ἀπὸ αὐτὲς τὶς σαράντα ἡμέρες ποὺ ἀξιωθήκαμε νὰ ζήσουμε ἐν τῷ Φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους φωτεινοὺς καὶ ἐλπιδοφόρους, τὸ ὑπόλοιπον λοιπὸν μέρος τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μας νὰ εἶναι πράγματι καὶ συνεχῶς ἐν τῷ Φωτὶ, ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ τῇ ἀγαλλιᾶσει τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας.

Σήμερα καὶ πάλι, γιὰ τελευταία φορὰ ἀκούσαμε τὰ γράμματα τὰ Ἀναστάσιμα. Θὰ τὰ ἀκοῦμε βεβαίως καὶ κάθε Κυριακὴ. Διότι ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἀκριβῶς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Εἶναι βαπτισμένη μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ζῆ μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ἀναπνέει συνεχῶς τὸ Μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, τὴν Ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως. Ἀλλὰ τὰ γράμματα τὰ Ἀναστάσιμα, εἰδικὰ αὐτῆς τῆς Περιόδου, τὰ ὁποῖα ἀκούσαμε γιὰ τελευταία φορὰ σήμερα, καὶ αὐτὰ εἶναι μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ μυσταγωγοῦν ὅλη τὴν ὑπαρξί μας μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως...

* * *

Τώρα, τὸ θέμα εἶναι ὅτι, ἂν καὶ «τὰ πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια», κάποιοι ἀπὸ μᾶς, καὶ πρῶτος ἐγώ, δὲν ἀξιωθήκαμε νὰ νιώσουμε αὐτὸ τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, τὸ Ὅποιο εἶναι ἀνακαινιστικό, εἶναι ζωηφόρο, εἶναι γεμᾶτο ἐλπίδα, δημιουργεῖ ἕνα σεισμὸ κυριολεκτικὰ μέσα στὴν ὑπαρξί τοῦ ἀνθρώπου καὶ πραγματικὰ ἀποκυλίζει τὸν λίθον, τὸν λίθον τῆς πωρώσεως τῆς καρδίας... Δὲν βιώσαμε τὸ θαῦμα αὐτὸ μερικοὶ καὶ πρῶτος ἐγώ.

Ὅμως, ἂς μὴν ἀπελπιζόμεθα, διότι τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως εἶναι δυνατό, ἔχει ἰσχύν, εἶναι ἡ ἄκτιστος Ἰσχύς τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· δὲν εἶναι μόνο τοῦ Υἱοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον τοῦ Υἱοῦ διὰ τοῦ Πατρὸς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, πρεσβείαις τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου· τὸ Φῶς λοιπὸν αὐτὸ ἔχει τόση ἰσχύν, ὥστε ἐνεργεῖ στὰ ἄδυτα τῆς ὑπάρξεώς μας ἔστω καὶ ἂν ἐμεῖς δὲν ἀξιωνώμεθα, δὲν ἔχουμε αἴσθησι αὐτῆς τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀκτίστου Φωτὸς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰσδύσεως αὐτῆς μέσα στὴν ὑπαρξί μας εἶναι οἱ καλοὶ λογισμοί, λογισμοὶ τῆς ταπεινώσεως, λογισμοὶ τῆς ἀγάπης, λογισμοὶ τῆς ἀγνότητος, οἱ ὅποιοι γεννῶνται στὴν καρδιά μας, καὶ αὐτὸ τὸ μυστικὸ βίωμα θὰ τὸ συναντήσουμε σὲ κάθε βῆμα, σὲ κάθε πτυχὴ τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς...

* * *

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι, ὅτι δὲν αισθανόμεθα ἔντονα αὐτὴν τὴν παρουσία τοῦ Φωτὸς τὴν ἀνακαινιστικὴ, τὴν κυριολεκτικὰ σεισμικὴ, τοῦ ἀκτίστου αὐτοῦ Φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως, διότι τὸ μεγαλύτερο κώλυμα, ὅπως ἐλπίζω ἔχετε καὶ σεῖς κατανοήσει ἐμπειρικὰ μέσα στὴν μοναχικὴ σας ζωὴ, εἶναι ἡ *αὐτοδικαιώσις*. Παντοῦ, ὅταν κάνουμε μία αὐτοκριτικὴ αὐστηρά, θὰ ἀνακαλύψουμε, ὅτι μέσα στὴν ζωὴ μας ζῆ ἀκόμη, γιὰ λόγους βεβαίως ποὺ ὁ καθένας μας γνωρίζει προσωπικά, αὐτὸ τὸ πάθος τῆς *αὐτοδικαιώσεως*.

Δὲν εἶναι βεβαίως ἀπλὸ πρᾶγμα κανεὶς νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν τάφο τῆς φιλαυτίας του, ἀλλὰ μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν θερμὴ πρεσβεία τῆς Παναγίας μας καὶ τὶς εὐχὲς τοῦ Σεβαστοῦ Γέροντός μας, σιγὰ-σιγὰ, μικρὸν κατὰ μικρόν, εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ καὶ αὐτό...

Παντοῦ λοιπὸν ἀνακαλύπτουμε τὸ πάθος αὐτὸ τῆς *αὐτοδικαιώσεως*. Παντοῦ καὶ πάντοτε θέλουμε νὰ *αὐτοδικαιούμεθα*. Δὲν ἐπιθυμοῦμε πραγματικὰ καὶ δὲν ἀγωνιζόμεθα μὲ συνέπεια νὰ ἀποθάνῃ ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος. Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ δὲν ἀποθνήσκει ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, διότι δὲν μᾶς ἀφήνει ἡ φιλαυτία... Καὶ ἐπομένως, γι' αὐτὸ δὲν γευόμεθα καὶ αἰσθητὰ καὶ συγκλονιστικὰ τὴν διείδυσι αὐτῆ τοῦ ἀκτίστου Φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως στὴν ὑπαρξί μας.

Παρὰ ταῦτα, ἐπειδὴ κάτα βάθος εἴμεθα καλοπροαίρετοι, πιστεύω ὅλοι, καὶ γίνεται μία μικρὰ προσπάθεια, αὐτὸ τὸ Φῶς διειδυέει, ὅπως εἶπαμε, μέσα μας, ἔστω καὶ χωρὶς πλήρη αἴσθησι καὶ συνείδησι ἐκ μέρους μας.

Λειτουργεῖ ἀνακαινιστικὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ μᾶς ὁδηγεῖ πρὸς τὴν μετάνοια, τὴν αὐτοκριτικὴ, τὴν αὐτομεμψία καὶ σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν θανάτωσι καὶ θεραπεία τοῦ ἑαυτοῦ μας, τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου· τὴν θανάτωσι τῆς φιλαυτίας, τὴν θανάτωσι αὐτῆς τῆς *αὐτοδικαιώσεως*...

* * *

νοητούς, όπως ο Άββās Πιτηρούμ, είδαν την άκτιστη αυτή χάρι του αναστασίμου Φωτός να την περιβάλλη. Δεν ήταν μόνο στην κεφαλή της, την ιερά αυτή κεφαλή, έντος της οποίας υπήρχαν τόσο ιεροί και μεγάλοι και ύψηλοι λογισμοί, αλλά όλη ή ύπαρξίς της, όλο το σώμα της ήταν κυριολεκτικά μέσα στο καμίμι της Χάριτος, το όποιο καίει μεν την ύπαρξι, αλλά δεν την κατακαίει, ακριβώς όπως συνέβαινε με την άφλεκτον Βάτον...

* * *

Αυτό το θαύμα της Βάτου αποτελεί μία εικόνα της ύπαρξιακής σχέσεώς μας με τον Θεό...

Κάθε άνθρωπος, κάθε Χριστιανός και ειδικά κάθε Μοναχός βιώνει ακριβώς το Μυστήριο αυτό της Βάτου στο Σινά. Πρέπει να είμεθα μία μυστική βάτος, ή οποία καίεται κυριολεκτικά από τον θείον έρωτα, από το άκτιστο Φώς της Άναστάσεως του Κυρίου μας, αλλά δεν κατακαίεται... Μάλλον, όλο και περισσότερο δοξάζεται, όλο και περισσότερο αναβαίνει από Φωτός σε περισσότερο Φώς, από δόξης εις δόξαν, μέχρις ότου εισέλθη στην Βασιλεία των Ουρανών, την Όποίαν όπωσδήποτε βιώνει από τώρα, αλλά ως άρραβώνα... Έκει θα Την βιώνη σε μία πληρότητα... Έκει θα ιδούμε τον Κύριόν μας πρόσωπον προς πρόσωπον, καθώς εστί, ως λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, ο άγιος αυτός Ευαγγελιστής του Φωτός και της Άναστάσεως, του όποιου τόσο το Ευαγγέλιο που σήμερα αναγνώσαμε, αλλά και γενικά το θεόπνευστο Ευαγγέλιό του είναι μέσα στο Φώς...

* * *

Παντού λοιπόν Φώς...

Και πρέπει επί τέλους αυτό το Φώς, το όποιο πλουσιοπάροχα έξεχύθη από τον Θεοδέγμονα Τάφο και εξακολουθεί βεβαίως να ξεχύνεται, πρέπει επαναλαμβάνω, να κυριεύση κυριολεκτικά την ύπαρξι μας, ώστε να ποθήσουμε με περισσότερη λαχάρα, με θείο πόθο και έρωτα την όριστική έξοδο από την σκοτεινή φυλακή του έαυτού μας, από την φιλαυτία...

Τότε θα είμεθα ελεύθεροι να πορευθοῦμε με ύπομονή, «άγαλλομένω ποδι», όπως έτρεχαν και οί Μυροφόρες, προς την φιλοθείαν διά της φιλανθρωπίας. Πρέπει να γίνουμε φιλόθεοι διά της φιλανθρωπίας, να γίνουμε φιλόθεοι και φιλόανθρωποι. Όντες φιλόθεοι, είμεθα και φιλόανθρωποι· όντες φιλόανθρωποι, είμεθα και φιλόθεοι...

* * *

Μην λησμονούμε αυτό το κεντρικό μήνυμα, το όποιο πρέπει να

ἔχουμε συνεχῶς στὴν καρδιά μας μὲ ἀνάγλυφα γράμματα. Αὐτὸς εἶναι ὁ στόχος μας καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐφευρίσκουμε ἀφ' ἑνὸς τρόπους νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὴν φιλαυτία, ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ αὐτὸν τάφο, δεχόμενοι ὅ,τι ἐπιτρέπει ὁ Κύριος μὲ τὴν φιλάνθρωπη Πρόνοιά Του, τὴν ἀγαπητικὴ Του Πρόνοια, ὅ,τι ἐπιτρέπει Αὐτὸς ὡς Μέγας Ἱατρός, γιὰ νὰ θεραπευθοῦμε ἀπὸ τὴν φιλαυτία.

Ὅφείλουμε νὰ εἴμεθα γενναῖοι καὶ στὰ ἐκούσια καὶ στὰ ἀκούσια... Καὶ κλείνω μὲ τὴν ὑπενθύμισι τοῦ γνωστοῦ χωρίου τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ: «Δι' ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων πόνων πᾶς σπουδαῖος τελειοῦται». Δὲν ὑπάρχει περίπτωση νὰ τελιωθοῦμε, δηλαδὴ νὰ ἀναστηθοῦμε ἀπὸ τὴν φιλαυτία μας καὶ νὰ φωτισθοῦμε ἐν τῷ ἀκτίστῳ Φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως, παρὰ μόνο διὰ τῆς ὑπομονῆς, τῆς γενναιοψυχίας καὶ μεγαλοψυχίας στὶς ἐκούσιες καὶ στὶς ἀκούσιες θλίψεις.

Ἡ Παναγία μας μαζί Σας καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ Σεβαστοῦ Πατέρα μας νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ πραγματώσουμε αὐτὸ τὸ ὄραμα τῆς ὑπάρξεώς μας καὶ στὴν παρούσα ζωὴ καὶ στὴν ἄλλη ἐν τῷ ἀκτίστῳ Φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Χριστὸς ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!

Ἀγρυπνία ἐπὶ τῇ Ἀποδόσει τοῦ Πάσχα

14/27.5.2009

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀφίδναι Ἀττικῆς